

DRECERA

COLLA EXCURSIONISTA CASSANENCA

OCTUBRE-80

ASSEMBLEA GENERAL ORDINARIA 1.980

El dia 29 de Setembre després de la convocatòria extesa a tots els associats, ens trobàrem una trentena de socis a la Biblioteca per tal de celebrar l'assemblea general ordinària.

S'encetà la trobada fent un resum, el secretari, de les activitats portades a terme en el darrer curs, la major part de les quals ja les coneixiem pel DRECERA. Després l'actual tresorer ens feu saber l'estat de caixa i s'analitzà una mica els progressos que aquest any férem en matèria econòmica, encara que els números continuïn vermells; això va donar peu a fer un replantejament de les quotes dels socis.

Després es va fer un anàlisi dels resultats de l'enquesta que tenien tots i que només varen contestar un 27%. L'enquesta, com ja expressava el pròleg, tenia la intenció de conèixer l'opinió del soci envers la Junta i "La Colla" en general. Vam constatar la necessitat de que la Junta faci conèixer el programa de les activitats especialment de les excursions, que segons l'enquesta haurien de sovintejar més.

Esquemàticament podriem expressar les conclusions de l'assemblea:

- 1.- Programació i difusió d'aquesta programació sobretot en matèria d'excursions.
- 2.- Estudi d'un programa de dedicació especial per a la mainada.
- 3.- Utilització de tendes: la Junta estudiarà un sistema de quotes per tal de cobrir les despeses de manteniment.
- 4.- Reforma de les quotes:
A- Socis Adults 500 ptes any, en rebut anyal
B- Socis Infantils 100 " " " " "
- 5.- Estudiar un possible canvi d'enfocament de la Festa Literària.

Es important de constatar que molts enquestats s'ofereixen per col·laborar esporàdicament amb la Junta, col·laboració que volem agrair des d'aquí i que ens agradaria que es fes més extensiva per tal de donar a La Colla la vida i relleu que ha de tenir, doncs de feina, tots plegats, en podem fer molta.

LA INVESTIGACIÓ BOTÀNICA ALS PAÏSOS CATALANS

Els primers passos en el camp de la botànica als Països Catalans daten del segle XVI, al Principat amb el metge Francesc MICÓ (Vic, 1.528- ?) i al País Valencià amb els professors Pere Jaume Esteve (?-1.556) i Joan Plaça, titulars de la Càtedra d'Herbes de la Universitat de València.

Aquests investigadors són inclosos, en la història de la botànica, dintre del període anomenat "Període dels Llibres d'Herbes", caracteritzat, principalment, per l'interés en realitzar una descripció de les espècies. De fet, aquest primer pas de coneixament de les diferents espècies és essencial, ja que per poder aprofundir en la investigació de la vegetació i abans d'intentar abordar temes més amplis, com podrien ésser l'ordenació jeràrquica (er gèneres, famílies, ..) de les plantes o bé l'ordenació de les diferents espècies en conjunts ben delimitats que caracteritzen els diferents tipus de paisatges o, també, com cada tipus de paisatge és el resultat d'unes condicions ecològiques determinades i de la història de la vegetació de la regió, s'ha de passar per un primer estadi en el que s'estudien les plantes en sí, per donar a cada una el nom que li correspon (i sols un nom) i per diferenciar-la amb tota precisió d'una altra planta semblant però que pot tenir uns requeriments ecològics diferents. A la vegada, aquest estudi "florístic" permet d'anar coneixent, poc a poc, en quines zones viu una determinada espècie i, reciprocament, quines són les espècies que viuen en una determinada zona. En aquest primer estadi de la investigació es porta a terme, doncs, un estudi florístic de les diferents zones geogràfiques.

En aquest sentit, Pere Jaume Esteve i Joan Plaça escriviren obres importants, que han romàs, però, en bona part, inèdites.

La labor més important de Francesc Micó fou la de recollir plantes i enviar-ne algunes al francès Jacques Dalechamps (1513-1588) qui, en la seva obra "Historia Generalis Plantarum" (1587) descriu, aproximadament, unes 30 espècies trameses per Micó. Entre elles hi ha la Gesneriàcia Ramonda myconi (X) i la Composta Chrysanthemum myconis, ambdues, plantes endèmiques dels Pirineus i de les muntanyes prelitorals catalanes.

(X) Segons Oriol de Folós, la interpretació que dona Fourrier en la seva important obra "les Quatre Flores de la France" (1946) sobre l'origen de l'adjectiu Myconi diu que procedeix de Myconoc o Myconi en llatí Myconus, una de les illes de l'arxipèlag de les Cíclades, format per 200 illes i illots, que es troba al mar Egeu, a Grècia, no té cap fonament. Bolós afirma que la planta porta l'adjectiu Myconi en honor del català Francesc Micó.

Des de principis del segle XVII fins a mitjans del XVIII, la botànica catalana gira entorn dels farmaceutics de la família Salvador i els seus deixebles i col·laboradors. Sembla ésser que algun Salvador havia estat deixeble de Francesc Micó, encara que la cosa no està gaire clara.

L'activitat dels Salvador va ésser important, van crear i mantingueren a Barcelona un Museu particular d'Història Natural, muntaren un petit Jarif Botànic, mantingueren relació amb els més prestigiosos botànics de l'època i realitzaren llargs viatges per explorar la botànica de tota la Península Ibèrica, com a resultat dels quals reuniren un herbari que, encara actualment, pot ésser consultat a l'Institut Botànic de Barcelona i que constitueix la més antiga font de dades referents a la flora catalana.

En contraposició a això, les seves publicacions foren escasses. Consta que publicaren una primera flora de Catalunya titulada "Botanomasticon Catalanicum" i algunes altres obres de menys importància, però totes quedaren inèdites i es van perdre.

En aquests moments la botànica es trobava en el període anomenat "Període dels Sistemes Artificials": la quantitat de plantes conegudes era ja molt gran i calia trobar alguna forma d'ordenar-les. En principi, l'ordenació es basava en criteris convencionals (d'aquesta època destaca el francès d'Occitània Joseph Pitton de Tournefort (1656-1708), amb qui els Salvador mantenien relació), però més tard el suec Carl von Linné (1707-1778) ordenà totes les espècies conegudes en un sistema artificial molt clar basat en la sexualitat de les plantes. (Agrupava les plantes segons les característiques de les seves flors: nombre i disposició de les peces del calze i la corol·la, nombre i característiques dels estams (part masculina de la flor), situació de l'ovari (part femenina) en el conjunt de la flor,)

Cap a la mitjanies del segle XVIII, els botànics, preocupats pel perfeccionament de l'ordenació dels vegetals, estableixen el criteri d'agrupar-los no solament segons les característiques de les flors, sinó comparant tota la planta, tant la part vegetativa com la part sexual. Així és una manera més natural d'ordenar les plantes, ja que no depèn de cap criteri arbitrari escollit més o menys a l'atzar sinó que la línia ve definida per la naturalesa mateixa. És el "Període dels Sistemes Naturals" d'ordenació, en el que destaquen el francès Antoine Laurent de Jussieu (1748-1836) i el ginebrí Augustin Pyranus de Candolle (1778-1841).

Aquest període de la botànica europea (2ª meitat del segle XVIII i 1ª meitat del segle XIX) coincideix, però, amb la decadència de la botànica catalana com a conseqüència de la Guerra de Successió.

(continuarà en el proper DREGERA)

NATURA, QUE T'HEM FET !!!!

De petit he estat afeccionat a les llargues caminades pel bosc. L'excursionisme ha estat, per mi, la vàlvula d'escap de les tensions pròpies del món que ens ha tocat viure.

Hi ha però, avui, un element intrús i circumstancial que ha fet que canviés l'entorn natural i està creant una incertesa davant el futur de la humanitat.

Recordo, quan la meua infantesa, els rierols plens d'aigua clara i de peixos, les margenedes dels camins verds i plenes de flors, els desmunts nets; la natura saltant d'alegria, plena de vida, desbordant felicitat, i nosaltres gaudint plenament del goig que ella ens encomanava.

Natura, que t'hem fet !!!! Només cal un passeig curt a l'entorn del nostre poble per a comprendre el mal tracte amb que l'hem pagat. Trieu el costat que volgueu: tant li fa si aneu cap el Remei, com si aneu a Santa Pellaia, Verneda o Bugantó, al pla o a la muntanya. Les rieres, amb aigües fecals, són plenes de restes de tots tipus. Els camins són els abocadors circumstancials dels veïns sense escrúpols. Els desmunts s'han convertit en llocs aprofitats per molts industrials i botiguers per abandonar-hi els desperdicis del seu taller, fàbrica o magatzem.

Els que estem intranquils per la degradació de la Natura, en molts llocs ja irreversible, DENUNCIEM la irresponsable actuació de tanta gent que ha convertit aquests indrets en immundícies sense precedents; DENUNCIEM l'actitud passiva de les autoritats davant d'aquest greu problema, i demanem, millor dit EXIGIM, per respecte als qui ens van atorgar aquest preciós llegat i per respecte a les generacions que l'han d'heretar de nosaltres, una protecció de la Natura que sigui, al menys, tant eficaç com ho ha estat la salvatge agressió que l'ha portat a la degradació actual.

Es necessari que tots prenguem consciència del problema i que des dels Estaments Oficials, des de l'Ajuntament, i aprofitant la Brigada d'Obres Municipal, es monti un servei de recollida de les deixalles abandonades arreu. Es necessari que el poble entengui que és molt més costós netejar que embrutir, i que compregui que és ell mateix, el poble, qui paga aquest servei.

D'aquesta forma, i d'aquí a poc temps, l'entorn de Cassà de la Selva, l'entorn de tots els pobles, seran altra vegada agradables i acollidors, convidant-nos al passeig i al lleure.

La Natura plora. Ajudant-nos, consolem-la.

Esperança, mot màgic.

PROGRAMA DE SORTIDES

- 1 i 2 de Novembre.- IV Aplec Excursionista dels Països Catalans a Mentet, Catalunya Nord. Vocal JOAN RIERA
- 16 de Novembre .. Montclar (Penedes-Pedralta-Sant Feliu), tot el dia. Vocal JAUME ABEL
- 29 i 30 de Novembre.-Llancers-Falgàs-Cabrera, dormirem en un refugi. Vocal SISU DOMINGO
- 14 de Desembre .. Ofrena del pessebre NADALENC al cim del COSTABONA. Hi anirem des de Molló. Vocal QUIM CARRERAS

SORTEIG DE NADAL

Ens han comunicat del Palau de la Loteria que aquest any el número de la GROSSA serà el 18.282 , i es dona la casualitat que aquest en tenim part nosaltres. Per això us acoselem que en feu una gran compra, per ajudar a la nostra "Colla" i a vosaltres mateixos. Correu, doncs ja en queda poca quantitat, perquè el poble s'ha enterat d'aquesta comunicació.

TARJA FEDERATIVA

Pel proper any cal renovar les targetes federatives, ens ho recorda el secretari En Carles Malagrida. Qui no la tingui, i la vulgui, i qui la tingui i no la vulgui que ho comunicui a En Carles abans de fi d'any. Passada aquesta data es demanaran els Carnets a la Federació de Muntanyisme.

SERVEI DE TENDES

Tal com s'acordà a la passada assemblea, en una reunió de Junta es van fixar els preus d'aquest servei. El motiu d'aquestes quotes és el de poder tenir les tendes en bon estat.

Fiança : 300 ptes.
Preu : 25 ptes. per plaça i dia durant un fi de setmana.
15 ptes. per plaça i dia per una setmana o més.

Un cop retornades les tendes es tornarà la fiança, si la tenda no ha estat mal tractada. En Carles Malagrida té cura d'aquest servei.

SORTIDA AL BESIBERRI

Dies : del 10 al 13 de Juliol

Tres components

El massís del Besiberri es troba situat en el Pirineu de Lleida, concretament dintre la comarca del Pallars Jussà, separant la Vall de Bohí de la Vall de Vilaller i Bono.

Aquesta gran serralada orientada de sud a nord pel costat de ponent dóna les aigües a la capçalera del riu Noguera Ribagorçana, mentre que la vessant oriental és tributària del riu Noguera de Tort, afluent de l'anterior.

Des d'un començament la nostra intenció era sortir de la presa de Cavallers, pujar a la Coma lo Formo (pic emplaçat en el extrem sud del massís del Besiberri), seguir per la cresta fins al Besiberri sud-central-nord, passant la nit al refugi situat al peu de l'últim cim per continuar, l'endemà, fins al Montarto d'Aran, travessant la cresta del Tumenèia, però com veurem després la cosa quedà molt minvada.

Sortim de Cassà després de dinar, arribant al capvespre al peu de la presa de Cavallers. Abans de plantar la tenda i sopar vam anar a donar un cop d'ull al començament de la canal que puja al Coma, doncs habíem pensat sortir abans de l'alba i calia coneixer-ho. La roca molla i l'accentuada pendent aconsellaven sortir amb claror de dia més que a la llum d'una lot.

El temps no era pas massa esperançador, els cims estaven tapats i queien algunes gotes, però il·lusionats per sortir l'endemà, buscavem les estrelles per convercer-nos de que el temps s'arranjarà.

A les 5 tocà el despertador. Potser us farà gràcia el fet de que portem aquest aparell. Però us he de dir que és una cosa que tenim, doncs alguna vegada ens podriem trobar que volguéssim sortir de bon matí i ens adormíem més del compte.

Després de menjar quelcom, i preparar la motxilla, comença a clarejar. Amb un temps tot boirós, iniciem la caminada travessant la presa, arrar d'aigua, fins el peu de la canal. Es puja grimpant pel mig de les roques i l'herba, passant continuament d'un costat a l'altre del rec.

La nostra marxa és ràpida i aviat som a dalt de la canal. El temps està canviant i sembla que vol sortir el sol. Seguint entre tarteres i congestes de neu, en bones condicions, s'arriba a la bretxa de Coma les Torres. Fa tres hores que hem sortit del campament. Parem uns minuts per matar la gana (fruita seca i tartonges).

Després de tirar les diapositives corresponents, deixem aquest petit Coll per començar la Cresta. La marxa esdevé més difícil i lenta degut a la neu, i també a la presència d'una

passos perillosos a on cal encordar-se.

Al cap de dues hores de cresta arribem al cim de Coma lo Forno (3.030 m.). La panoràmica és magnífica: a l'est s'enlaira la Punta Alta i les Agulles del Travessany, al sud tenim la Punta Lequeutre i la Punta Passet, a l'oest, i en primer terme, el Pic d'Avellaners, i al darrera l'Aneto, la Maladeta i el Tuc de Mulleres, mentre que al nord queda la impressionant cresta dels Besiberris, el Tumenèia i el Montarto, al fons. A dalt del cim, tot i que el vent és intens, i la temperatura ratlla els 0° el temps passa volant. Com és costum agafem el mapa, la guia i la brúixola començant la comparació amb la realitat: "aquell no és el ...?", aquell de més al fons podria ser Cal dir que no sempre hi ha entesa entre nosaltres sobre la situació real dels diferents cims. Una vegada més diapositives a la dreta, diapositives a l'esquerra, doncs no n'hi ha per menys.

Tot seguit reempenem la marxa en direcció al nord. Aquesta cresta és molt més aèria que l'anterior: presenta grans pendents a cada costat i és molt estreta. Fins hi tot es troben punts on cal passar-hi asseguts, com si montessim a cavall. Sortosament la roca granítica té unes bones preses i no es descomposa. Els passos amb més dificultats son per travessar les congestes que arriben a dalt la cresta, doncs degut a la forta inclinació de les mateixes, i al propi pes, la neu no aguanta.

Al cap d'una hora d'haver deixat el Coma lo Forno ens trobem al Besiberri sud (3.030 m.), i segon 3.000 del dia. Des d'aquest cim segueix, al nord, la gran massa d'aquesta serra per la Bretxa de Trescares. Per arribar a aquest coll cal muntar un ràpel de 20 metres. La manca de material ens obliga a tornar endarrera. Abandonem la cresta baixant per la canal més alta, proseguint sempre en direcció al nord per la part superior de la gelera de la cara est. En arribar a la bretxa en lloc de pujar al Besiberri Central decidim que la resta de la cresta seria millor fer-la l'endemà.

Caminem una hora més fins al Refugi vivac situat a la bretxa Peyta (2.830 m.) pas que comunica la regió de l'estany de mar amb la zona del riu Malo (Cavallers). Aquest refugi, de construcció metàlica, té cabuda per dotze persones i és propietat de la Federació Espanyola de Muntanya. En principi som sols. Més tard arriben quatre excursionistes de Madrid que, com nosaltres, tenien la idea de pujar al Besiberri Nord per la cresta oriental. Bufa un vent molt fred que convida a quedar-se dins del refugi, aprofitem per sopar i tot seguit dormir.

L'endemà s'aixeca amb un temps tot boirós i emplujat; no val la pena arriscar-se sobre una cresta mollia i en condicions tant dolentes. Deixem el refugi, a les 9, en direcció a Cavallers. La primera mitja hora de baixada és dreta, però sense dificultats. El camí voreja l'estany encara tot cobert de neu i glaç.

continua a la pàgina 8

ve de la pàgina 7

A una hora del refugi el temps canvia completament. La boira i la pluja desapareixen en pocs instants mentre, pel costat oposat, s'enlaira el sol sobre el Cim de Punta Alta.

Mirant a ponent s'aixeca el Besiberri Nord, el pic més impressionant d'aquesta serralada. Les ganes de tornar enrera son moltes, però degut a lo avançat del dia continuem baixant fins a la Fleta del riu Malo.

A partir d'ara comença la part turística de la sortida : petita passejada fins a l'Estany Negre de Bohí i al Refugi Ventosa - Clavell del Centre Excursionista de Catalunya. Això és diferent ; hem deixat aquell ambient de solitud i sembla que ens trobem a plena Ràmbia : " Bon dia a l'un, bon dia a l'altre". De tornada voragem , de cap a cap, el costat esquerra de la presa de Cavallers.

Tot i que la idea inicial , Besiberri, Tumenèia, Montarto , ha quedat molt reduïda, estem molt satisfets d'aquesta sortida doncs hem conegut una de les regions amb més varietat del Pirineu.

CARLES NADAL I VIDAL

COMPANY (A) _____

ADREÇA _____

POBLACIÓ _____